

سید الاحرار در میان عامه / گفتار اهل سنت در مورد سیدالشهدا

امام حسین بن علی (ع)، شمس تابانی است که شعاع تابش نور او تمام مذاهب و فرق را منور نموده است تا آنجا که اعظم علمای اهل تسنن به کرات به مناقب سیدالشهدا (ع) اشاره کرده اند.

امام حسین بن علی (ع)، شمس تابانی است که شعاع تابش نور او تمام مذاهب و فرق را منور نموده است تا آنجا که اعظم علمای اهل تسنن به کرات به مناقب سیدالشهدا (ع) اشاره کرده اند.

خبرگزاری مهر - علی کریمی: امام حسین بن علی (ع)، شمس تابانی است که شعاع تابش نور او تمام مذاهب و فرق را منور نموده است تا آنجا که اعظم علمای اهل تسنن در کتب مختلف و متعدد که از وثاقت خاصی برخوردارند به کرات به مناقب امام الاولیاء، سیدالشهدا (ع) اشاره و اعتراف کرده اند.

این مدعا با مراجعه به کتب تاریخ و تراجم اهل سنت (عامه) ثابت می گردد آنگاه که امام حسین (ع) را مورد مدح و ستایش قرار داده اند.

الف- ابن حجر عسقلانی که از بزرگان اهل سنت است می گوید:

«حسین بن علی بن ابی طالب، هاشمی، ابوعبدالله، مدنی، نوه ی رسول خدا (ص) و دسته گل او از دنیا و یکی از دو آقای جوانان اهل بهشت است.» (۱)

ب- زرندی حنفی:

«حسین نماز و روزه و حج و عبادات بسیاری انجام می داد. او مردی با سخاوت و کریم بود و بیست و پنج بار پیاده به حج رفتند.» (۲)

ج- یافعی:

«(حسین) دسته گل رسول خدا (ص) و نوه او و خلاصه نبوت، محل محاسن و مناقب و بزرگواری، ابو عبدالله حسین بن علی (ع) است.» (۳)

د- سبط بن الجوزی:

«کنیه او ابوعبدالله و ملقب به سید وفی، ولی، سبط و شهید کربلاست.» (۴)

ابن سیرین:

«آسمان برکسی بعد از یحیی بن زکریا به جز حسین (ع) نگریست و هنگامی که کشته شد آسمان سیاه گشته و ستارگان در روز پدیدار گشتند، به حدی که سیاره جوزاء در وقت عصر دیده شد و خاک قرمز فرو ریخت و آسمان تا هفت شبانه روز به مانند لخته خونی بود.» (۵)

این اعترافات و بیانات اعظم اهل سنت تنها در میان قدماء و بزرگان قرن ها پیش نیست بلکه از افراد اهل فن اهل سنت که معاصر هستند نیز بدین مطالب و مناقب اذعان دارند:

محمد عبده یمانی:

«حسین (ع) مردی عابد و متواضع بود، همیشه وی را روزه دار مشاهده می کردند، شب ها بیدار و مشغول عبادت بود. همیشه در امور خیر از دیگران جلو بود و در نیکی ها بر دیگران سبقت می گرفت.» (۶)

«حسین بن علی بزرگ اهل عراق در فقه و عظمت روحی و جود و بخشش بود.» (۷)

پس بخوبی روشن است که امام حسین بن علی (ع) علمدار آزادی، جود، بخشش، عبودیت و معنویت، عقلانیت، مبارزه با جهالت و ضلالت و گمراهی، جهاد فی سبیل الله تعالی، دست گیری از مستمندان و هزاران منقبت دیگر در میان تمام جهانیان و مذاهب و فرق است و اختصاصی به شیعیان ندارد، گرچه شیعیان باید به حکم کلام امام صادق (ع) که به یکی از شیعیانش فرمود:

«... انّ الحسن من کلّ احد حسن و ائمه منک احسن لمکانک متا...» (۸)

هرخوبی از جانب تو خوب تر است چرا که به ما نزدیک تری نسبت به حضرت اباعبدالله الحسین (ع) عاشق تر و پایبند تر باشند و حقا و انصافا یک پیرو حقیقی و راستین برای حضرتش باشند چرا که فرموده اند:

«کونوا زینا لنا...» (۹)

منابع:

۱-تهذیب التهذیب ج ۲ ص ۳۱۹

۲-نظم درر السمطین ص ۲۰۸

۳-مرآت الجنان ج ۱ ص ۱۳۱

۴-تذکره الخواص ص ۲۳۲

۵-تاریخ ابن عساکر ج ۴ ص ۳۳۹

۶-علموا اولادکم محبه آل بیت النبی صلی الله علیه وآله ص ۱۳۳

۷-اعلام النساء ج ۱ ص ۲۸

۸-مناقب آل ابی طالب ج ۴ ص ۲۳۶

۹-السرایر الحاوی لتحریر الفتاوی ج ۳ ص ۶۵